

O šídlu, kohoutu, kačeru a houseru
František Bartoš

Šlo šídlo do lesa na houby. Potkalo kohouta.
„Šídlo, kam jdeš?“
„Jdu do lesa na houby. Pojď se mnou! Bude nás víc, nebudem se bát vlka nic.“
Kohout poslechl, a šli dál. Potkali kačera.
„Šídlo s kohoutem, kam jdete?“
„Jdeme do lesa na houby. Pojď s námi! Bude nás víc, nebudem se bát vlka nic.“
Kačer poslechl, a šli dál. Potkali housera.
„Šídlo s kohoutem a s kačerem, kam jdete?“
„Jdeme do lesa na houby. Pojď s námi! Bude nás víc, nebudeme se bát vlka nic.“
Houser poslechl, a šli dál. Když přišli do lesa, dostali všichni z vlka strach. Na štěstí uviděli nedaleko chaloupku a schovali se v ní. Kohout si sedl na bidlo, kačer vlezl pod lávku, houser vyskočil na lávku a šídlo se vpíchlo pod práh.
Najednou vrazil do světnice vlk. „Všechny vás sežeru,“ zařval na ně. Ale kohout, který měl na bidle nejvíc odvahy, zakokrhál: „Všichni ho bijte!“
Houser křičel: „Kyjem! Kyjem ho!“
Kačer: „Šak tak, šak tak!“
Nakonec vyskočilo zpod prahu šídlo, a pích ho do boku, pích, pích! Vlk se hrozně polekal a utekl.
Šídlo se svými kamarády nasbíralo hub a vrátilo se vesele domů.

Kytice z lidového básnictva

O Budulínkovi

Byl jeden dědeček a jedna babička a ti měli Budulínka. Dědeček a babička chodili do práce a Budulínek býval sám doma. Babička mu říkala:

„Buď hodný, Budulínku, hraj si hezky a nikomu neotvírej! Tam v troubě máš hrášek.“

Budulínek si hrál. Potom dostal hlad a dal se do hrášku. Najednou přišla liška a prosila:

„Budulínku, dej mi hrášku,
povozím tě na ocásku!“

Budulínek, že nedá. Ale liška tuze prosila:

„Budulínku, dej mi hrášku,
povozím tě na ocásku!
Pojedeme po lavici,
pojedeme po světnici.“

Budulínek se najedl hrášku už dost a ještě mu zbylo. Otevřel lišce, přistrčil jí talířek a povídá: „Na a jez!“

Liška hrášek snědla, vzala Budulínka na ocásek a vozila ho po lavici, vozila ho po světnici, pak s ním vyběhla na silnici, ze silnice do polí, z polí do lesa a tam šup do liščí díry!

Dědeček s babičkou přišli domů a hledali Budulínka. Hledali, hledali, ale nenašli. Babička plakala, naříkala a jen svého Budulínka pořád volala. Když to dědeček viděl, vzal s hřebíku housličky, babičce dal bubínek a šli do světa hledat Budulínka.

Šli a šli, až přišli do lesa k liščí díře. Poslouchají a zdá se jim, že tam pláče Budulínek. Dědeček honem naladil housličky, babička si připravila bubínek a už oba spustili písničku:

„Máme doma housličky
a pěkný bubínek;
jsou tam čtyři lištičky,
pátý Budulínek.“

Jak to stará liška v díře uslyšela, řekla mladé lišce: „Jdi a řekni mu, ať nehraje, že mě bolí hlava!“

Mladá liška vystrčila hlavičku, ale dědeček ji chňapl a šup s ní do pytle! A zase hráli:

„Máme doma housličky
a pěkný bubínek;
jsou tam teď tři lištičky,
čtvrtý Budulínek.“

Stará liška poslala druhou lištičku: „Jdi, ať nehraje, že mě bolí hlava!“

Druhá liška vystrčila hlavičku, ale dědeček ji chňapl a šup s ní do pytle! A zase hrál:

„Máme doma housličky
a pěkný bubínek;
jsou tam teď dvě lištičky,
třetí Budulínek.“

Stará liška poslala třetí lištičku: „Jdi, ať nehraje, že mě bolí hlava!“

Třetí liška vystrčila hlavičku, ale dědeček ji chňapl a šup s ní do pytle! A už zase hrál:

„Máme doma housličky
a pěkný bubínek;
je tam jedna lištička
a náš Budulínek.“

Stará liška se rozzlobila: „Jsou to nezvedené děti, všechny tam zůstaly! Půjdu raději sama.“

Jak vystrčila z díry hlavu, dědeček ji chňapl, vstrčil ji do pytle a pytel zavázal. Potom vytáhl Budulínka. Budulínek plakal a slíboval, že už nikdy nebude neposlušný. Dědeček a babička mu to odpustili samou radostí, že zase mají svého Budulínka.

Pytel s liškami hodil dědeček na zem. Našel si prut a liškám vyprášil kožichy. Potom pytel rozvázal a pustil lišky ven. Ty utíkaly!

Pohádky našich dětí

O kohoutkovi a kocourkovi František Bartoš

Žili — byli kohoutek a kocourek, žili společně. Kocourek chodil do lesa na lov a kohoutkovi přikazoval: „Sed' doma, neotvírej dveří, nevyhlídej okénkem, aby tě snad neunesla zlodějka liška!“

Odešel kocourek do lesa, a liška — kde se vzala, tu se vzala, přiběhla pod okno a zapěla:

„Kukuryku, kohoutku!
Zlatý hřebínku,
kulatá hlavičko,
hedvábná bradičko!
Vyhlédni okénkem,
dám ti hrášku.“

Zachtělo se kohoutku podívat, kdo to tak venku pěje: vyhlédl okénkem, a liška chyt, chmat a ta tam. Nese liška kohoutka a kohoutek křičí:

„Nese mne liška
za tmavé lesy,
za vysoké hory
do cizí krajiny.
Kocourku, bratříčku,
vysvobod' mne!“

Uslyšel kocourek známý hlas, dohnal lišku, odňal jí kohoutka a přinesl domů.

„Vidíš, kohoutku,“ praví kocourek, „zítra půjdu dál; neposlouchej lišku, nevyhlížej oknem, nebo tě sní, kostečky nenechá.“

